

Arrest

nr. 157 724 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE WINTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1939.

Op 7 mei 2004 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 14 mei 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 8 september 2004 verklaart de verzoekende partij zich andermaal vluchteling.

Op 14 september 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 10 november 2004 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

Op 17 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest van 21 mei 2008 met nummer 183.108 verwerpt de Raad van State het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 30 juli 2007 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

Op 19 oktober 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 27 maart 2008 met nummer 9 260 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 22 september 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.09.2008 bij onze diensten werd ingediend door:

M.(...), H.(...) (...)

nationaliteit: Irak

geboren te Koerdik op 01.01.1939

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, docht dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrag is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op het leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikel toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoi-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van W.(...) C.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.(...), H.(...) geboren te Koerdik op 01.01.1939, nationaliteit Irak

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet erkend als vluchteling –

op 31/03/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het aangehaalde medische probleem kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen door dezelfde gemachtigde, en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij verwoordt deze exceptie als volgt:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
[...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikelen 2 en 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

3.2. De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid waarbij de gemachtigde geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er bovendien hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Tenslotte herhaalt de Raad dat blijkens de gegevens van het dossier de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"1. De materiële motiveringsverplichting

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

2. De bestreden beslissing wordt onvoldoende gedragen door deugdelijke motieven

Zoals vermeld werd door verzoeker op 22 september 2008 een aanvraag van machtiging tot verblijf in België ingediend.

Bij beslissing d.d. 04/06/2013 (kennisgeving op 19.06.2013) werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

De beslissing stelt:

"Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waar aan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

(...)

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in artikel 9ter §3. "

Het is niet duidelijk of de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beoordeling heeft rekening gehouden met alle aandoeningen zoals vermeld in het medisch attest.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het volgende: Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling... (eigen onderlijning) '

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar 'de aandoening' daar waar het medisch attest duidelijk melding maakt van verschillende aandoeningen zoals artrose en hypercholesterolemie.

Dat aldus niet vaststaat dat in de beoordeling wel degelijk rekening werd gehouden met de verschillende aandoeningen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt eveneens het volgende: 'Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling... (eigen onderlijning) '

Dat wederom onvoldoende duidelijk is of de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de meerdere aandoeningen vermeld op het medisch attest.

Dat voornoemde motivatie tevens stereotiep is gelet op het feit de ziekte van verzoeker wel degelijk leidt tot een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoeker zal immers volledig verlamd zijn indien hij niet tijdig een behandeling bij de neurochirurg kan genieten.

Indien verzoeker naar Irak dient terug te keren en hij aldaar op een kritisch moment de behandeling nodig heeft, staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker volledig verlamd zal worden gelet op het feit in Irak dergelijke behandeling bij een neurochirurg niet realiseerbaar is.

Dat uit het medisch attest bovendien blijkt dat verzoeker niet kan reizen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierop niet heeft geantwoord. Laatstgenoemde meent dat het voor verzoeker mogelijk is om te reizen daar de aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit (quod non). De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn (quod non).

Dat verzoeker verwijst naar het medisch attest waaruit ontegensprekelijk blijkt dat er gevaar is van volledige verlamming indien niet tijdig tot de juiste behandeling wordt overgegaan (supra).

Dat het dan ook onmogelijk is te reizen gelet op het feit de aandoeningen wel degelijk een bedreiging zijn voor zijn leven en fysieke integriteit.

Dat verzoeker tevens verwijst naar zijn actueel medisch attest d.d. 15/07/2013 (infra).

Deze vaststellingen nopen tot het besluit dat niet zeker is of de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk alle motieven heeft overwogen alvorens tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te besluiten.

Tweede middel: schending van het recht op leven evenals het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 2 iuncto 3 EVRM)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening in hoofde van verzoeker aanwezig is. Verzoeker legt dienaangaande een actueel medisch attest voor waaruit het tegendeel blijkt (stuk 2).

Verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van aderverkalking, hetgeen kan leiden tot ernstige hartletsels, hartritmestoornissen en zelfs hartaanvallen.

Dat verzoeker ondertussen reeds vijf hartoperaties mocht ondergaan waarbij o.a. een stent werd geplaatst, hetgeen afdoende de ernst van de aandoening aantoonst.

Dat verzoeker dan ook op regelmatige basis dient te worden opgevolgd, en dit zijn leven lang.

Dat het bijgevolg eveneens onmogelijk is om te reizen aangezien het medisch getuigschrift attesteert dat de kans op hartaanvallen zeer hoog is indien de actuele behandeling niet zou worden verder gezet. Dat de hartproblematiek van verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag d.d. 22/09/2008 nog niet gekend was, zoals tevens mag blijken uit het actuele medische attest.

Verzoeker lijdt aan voornoemde aandoeningen sinds 2010 en heeft in 2012 en 2013 operatie moeten ondergaan.

Dat de reeds gekende aandoeningen van hoge bloeddruk en teveel cholesterol wel belangrijke risicofactoren zijn voor hart- en vaatziekten.

Dat de gezondheidstoestand van verzoeker bijgevolg wel degelijk uitermate ernstig is ingevolge waarvan er sprake zal zijn van een mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, zijnde Irak.

Dat de uitvoering van de thans bestreden beslissing eveneens zal leiden tot een schending van artikel 2 E.V.R.M.

Het medisch attest bepaalt dat verzoeker een zeer groot risico loopt op hartfalen wanneer de thans door hem gevolgde behandeling niet verder zal worden gevolgd.

Tevens dient hij op regelmatige basis, zowel algemeen als wat zijn hartproblematiek betreft, te worden opgevolgd.

De terugkeer naar Irak en de reis zelf zal ertoe leiden dat enerzijds de behandeling onderbroken wordt en anderzijds dat hij niet meer op regelmatige basis zal worden opgevolgd.

Dit gebrek aan behandeling en opvolging zal leiden tot een hartfalen en schendt dan ook zijn recht op leven."

4.2 De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - De materiële motiveringsplicht ;

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het onvoldoende duidelijk is of de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met alle aandoeningen vermeld in het standaard medisch getuigschrift.

De verzoekende partij stelt verder dat hij het risico loopt om volledig verlamd te geraken en dat hij niet kan reizen.

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet ingediend, die ontvankelijk werd verklaard op 15.06.2010. Hierop heeft de gemachtigde de medische stukken overgemaakt aan de arts-adviseur voor advies.

Op 03.06.2013 heeft de arts-adviseur een advies verstrekt inzake de door de verzoekende partij ingeroepen medische problemen, en hierbij de voorgelegde stukken besproken, evenals de aandoeningen die hieruit blijken en de behandelingen die de verzoekende partij zou volgen. Tot slot heeft de arts-adviseur geconcludeerd om welke reden en geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, gezien de concrete inhoud van het advies van de arts-adviseur, terecht een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat zijn aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

De verzoekende partij haar beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan verder voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

In het advies van de arts-adviseur wordt immers het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.09.2008.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.05.2008 en de medische stukken d.d. 20.11.2006, 29.08.2007, 02.12.2009, 21.12.2009, 04.07.2011, 08.03.2006, 10.01.2007, 20.02.2007, 28.02.2007 en 28.12.2009 blijkt dat de veralgemeende artrose en de hypercholesterolemie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aanstaande de artrose dient gesteld dat dit een slijtageproces is eisen aan het ouder worden en als dusdanig niet voor behandeling vatbaar is en ook niet hoeft behandeld te worden. Voor de hypercholesterolemie geldt dat de behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de Wet van 15 december 1981 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel [...]. Gezien deze concrete bespreking, en gezien de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen contra-indicatie is om te reizen en er evenmin een behandeling noodzakelijk is, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat er een bijkomend onderzoek had moeten worden uitgevoerd naar de behandeling in het herkomstland.

De verzoekende partij's beschouwingen gaan duidelijk voorbij aan de concrete inhoud van het advies van de arts-adviseur, en kunnen geenszins worden aangenomen.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gezien de concrete motivering in het advies, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De verwerende partij laat tevens gelden dat de arts-adviseur in zijn beslissing heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen geen graad van ernst vertonen, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst. kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter. § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient verder nog te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen. artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dien omtrent:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-83 (vrij vertaald) :

(...)

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald):

(...)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De verwerende partij verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter. 7. eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat de verzoekende partij zelf op geen enkele wijze aantoont dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten. "

De verzoekende partij kan geenszins worden gevolgd in zijn betoog als zou uit art. 9ter Vreemdelingenwet blijken dat ook bij niet ernstige aandoeningen steeds de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling dient te worden nagegaan.

De verwerende partij wijst daarbij op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland. noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

(...)

De verzoekende partij's kritiek is niet ernstig.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog als zou artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereisen dat de ingeroepen ziekte een ernstig en actueel gevaar voor de gezondheid dient te vormen vooraleer een schending van dit artikel kan worden aangenomen.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet; wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procédure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "

Alsook:

"(...)wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. "

Of nog:

"Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. " {Pari. St. Kamer, DOC. 51,2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 enpg. 36)

Voor zoveel als nodig wijst de verwerende partij erop ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

(...)

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

(...)

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest *N vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V. 74.125* (27.01.2012), *73.999* (27.01.2012), *73.890* (24.01.2012), *73.906* (25.01.2012)).

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

in het arrest '*D. c. Royaume-Uni*' is sprake van "l'état était en fait proche de la mort" en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale

- in het arrest '*Karara c. Finlande*' stelde de commissie dat "la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3" ;

- in het arrest '*Bensaid c. Royaume-Uni*' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts. " ;

- in het arrest '*Arcila Henao c. Pays-Bas*' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention" ;

- in het arrest '*Ndangoya c. Suède*' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide" ;

- in het arrest '*Amegnigan c. Pays-Bas*' oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, wanneer de arts-adviseur het ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid vaststelt, de verzoekende partij aanvraag ongegrond te verklaren. Terwijl de verzoekende partij, het weze herhaald, niet ingaat op de concrete motivering van het advies van de arts-adviseur en op geen enkele manier aantoont dat de door hem ingeroepen aandoeningen wel een aandoening uitmaakt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, dan wel een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de door hem in zijn aanvraag om machtiging t t verblijf ingeroepen aandoeningen dermate ernstig zijn dat het niet verlenen van een verblijfsmachtiging een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur; de verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Het theoretisch betoog van de verzoekende partij, waarbij voorbij gegaan wordt aan de concrete motieven van het advies en van de bestreden beslissing, kan niet overtuigen. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een medisch attest d.d. 15.07.2013, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie helemaal geen rekening kon houden met dit standaard medisch getuigschrift, dat dateert van na de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29juni 2007).

De verzoekende partij 's beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Artikelen 2 en 3 EVRM ; Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar een "actueel medisch attest" waaruit zou blijken dat zij aan een zeer ernstige vorm van aderverkalking, hetgeen kan leiden tot hartletsels, hartritmestoornissen en zelfs hartaanvallen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een medisch attest d.d. 15.07.2013, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie helemaal geen rekening kon houden met dit standaard medisch getuigschrift, dat dateert van na de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29juni 2007).

Het staat de verzoekende partij vrij om op basis van dit standaard medisch getuigschrift een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Terwijl het louter feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3 De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van dit wetsartikel, “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

Uit lezing van dit artikel blijkt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister of zijn gemachtigde is aangesteld en dat de minister of zijn gemachtigde (*in casu* de verwerende partij) de aanvraag onontvankelijk verklaart wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangehaalde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging om medische redenen. De verwerende partij verklaart de aanvraag dan onontvankelijk op basis van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* is gebeurd in de eerste bestreden beslissing. Uit het artikel blijkt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de eventuele onwettig-

heden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213)

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt hierin verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 juni 2013, dat als volgt luidt:

“Artikel 9ter § 3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.09.2008.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.05.2008 en de medische stukken d.d. 20.11.2006, 29.08.2007, 02.12.2009, 21.12.2009, 04.07.2011, 08.03.2006, 10.01.2007, 20.02.2007, 28.02.2007 en 28.12.2009 blijkt dat de veralgemeende artrose en de hypercholesterolemie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de artrose dient gesteld dat dit een slijtageproces is eigen aan het ouder worden en als dusdanig niet voor behandeling vatbaar is en ook niet hoeft behandeld te worden. Voor de hypercholesterolemie geldt dat de behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de eerste bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

In de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verwijst de verwerende partij uitdrukkelijk naar het hierboven geciteerde advies van 3 juni 2013. Aldus strekken de motieven van de bestreden beslissing zich uit tot de inhoud van dit advies.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, namelijk:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352).

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met beide toepassingsgevallen. Het advies valt immers uiteen in twee delen. Ten eerste stelt de ambtenaar-geneesheer dat artrose geen behandeling behoeft en dat de behandeling voor hypercholesterolemie in de eerste plaats bestaat uit een dieet. Ten tweede stelt de ambtenaar-geneesheer dan dat, gezien de eerdere

vaststellingen, er geen actueel risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aandoeningen in het standaard medisch getuigschrift omdat in de eerste bestreden beslissing de woorden 'aandoening' en 'ziekte' als enkelvoud in plaats van hun meervouden worden gebruikt, wijst de Raad erop dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. In deze beslissing komen beide aandoeningen beschreven in het standaard medisch getuigschrift aan bod, namelijk de artrose en de hypercholesterolemie. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aandoeningen beschreven in het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2008.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat er rekening gehouden moet worden met het "*actuele medische attest*" van 15 juli 2013 dat zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier geen kennis van had ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing en dat het niet kennelijk onredelijk is dat zij hier geen rekening mee heeft gehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De verzoekende partij stelt ook dat het niet zeker is of de verwerende partij "*wel degelijk alle motieven heeft overwogen alvorens tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te besluiten*". De verzoekende partij stelt dat zij zonder een behandeling bij een neurochirurg volledig verlamd zal raken en dat een dergelijke behandeling niet mogelijk is in Irak. Tevens stelt de verzoekende partij ook dat zij lijdt aan hartkwalen en dat zij daarom op een regelmatige basis moet worden opgevolgd voor de rest van haar leven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift heeft neergelegd en ook andere medische documenten. In het advies van de ambtenaar-geneesheer verwijst deze ook naar deze documenten. Dit wordt als volgt verwoord: "*Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.05.2008 en de medische stukken d.d. 20.11.2006, 29.08.2007, 02.12.2009, 21.12.2009, 04.07.2011, 08.03.2006, 10.01.2007, 20.02.2007, 28.02.2007 en 28.12.2009*". Uit het administratief dossier blijkt dat dit alle medische documenten zijn die de verzoekende partij heeft neergelegd voor de verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft genomen.

Bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet genoemde risico beschikt de ambtenaar-geneesheer over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan op welke gronden de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom de artrose van de verzoekende partij geen behandeling vereist en waarom de hypercholesterolemie enkel een dieet vereist. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Wat betreft de hypercholesterolemie maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de behandeling die door de ambtenaar-geneesheer weerhouden wordt, namelijk een dieet en dat er geen aanwijzingen zouden bestaan dat dit niet voldoende is, kennelijk onredelijk is.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en voornamelijk het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op nahoudt met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de aandoening artrose. Hij stelt dat er geen behandeling bestaat en dat deze aandoening ook geen behandeling vereist. Voormeld gegeven wordt betwist door de verzoekende partij en verwijst hiervoor naar de medische attesten waar er sprake is van verlamming.

De ambtenaar-geneesheer kan in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandelingen evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is *in casu* echter

onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer meent dat de aandoening geen behandeling vereist, wanneer in het medisch getuigschrift van 25 mei 2008 en in de medische stukken van 29 augustus 2007 en 4 juli 2011 wordt gesteld dat de verzoekende partij een chirurgische ingreep nodig heeft, wil zij niet volledig verlamd worden. In de stukken van 25 mei 2008, 2 december 2009 en 4 juli 2011 wordt er gesteld dat de behandeling levenslang is en dat de verzoekende partij een regelmatige opvolging nodig heeft. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar concrete stavingsstukken, heeft gebaseerd op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt niet van een behoorlijke feitenvinding nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat deze aandoening geen behandeling heeft of vereist. Het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheer, ondersteunen. De Raad concludeert dat de ambtenaar-geneesheer niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, kon besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing en in de nota zelf een antwoord formuleert op de vraag of de aandoening van de verzoekende partij een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, wijst de Raad erop dat deze beoordeling voorbehouden is aan de ambtenaar-geneesheer door artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenrecht. Deze bepaling stelt dat enkel de ambtenaar-geneesheer deze beoordeling mag doen en dat hij deze beoordeling meedeelt in zijn advies.

Tevens wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst in de eerste bestreden beslissing op de rechtspraak van het EHRM en in de nota ook nog op de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om te stellen dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden met het EVRM en meer specifiek de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Zij gaat uitgebreid in op deze rechtspraak van het EHRM. De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt echter geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag (RvV AV 12 december 2014, nrs. 135.035 en 135.038). Het is dus niet dat indien artikel 3 van het EVRM niet geschonden zou zijn, dat er geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 juni 2013, dat de basis vormt voor de eerste bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet blijkt uit het administratief dossier, is de beslissing van de verwerende partij waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Dit motiveringsgebrek wordt niet opgeheven door de verdere bewoordingen van de eerste bestreden beslissing. Door het motiveringsgebrek in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dient de schending van de materiële motiveringsplicht te worden aangenomen. Hierdoor dient de eerste bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juni 2013 eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de nota van de verwerende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing eigenlijk een ongegrondheidsbeslissing is, en dat de aanvraag van 22 september 2008 ontvankelijk werd verklaard op 15 juni 2010. Dit zou betekenen dat door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing van 4 juni 2013, de verzoekende partij terugvalt op een attest van immatriculatie en dat het des te meer nodig is voor de goede rechtsbedeling dat het bevel om grondgebied te verlaten het rechtsverkeer verlaat en wordt vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS